

«Δεν φταίω εγώ»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Ζούμε σ' ένα κόσμο που, κατά το λόγο του Ιωάννου του Θεολόγου, «εν τω πονηρώ κείται» (Ιω. 5,19). Σ' αυτό τον κόσμο ζει ο καθένας μας, από τον ίδιο Προπάτορα προερχόμαστε, τα πάθη και τα αμαρτήματα της ανθρωπότητας βρίσκονται μέσα στον κάθε άνθρωπο. Ένα από αυτά είναι η δικαιολογία.

Όταν ο Αδάμ ρωτήθηκε από το Θεό αν παράβηκε την εντολή, έριξε το φταίξιμο στη γυναίκα του κι αυτή στο διάβολο. Κάθε που δικαιολογούμαστε για κάποιο λάθος μας, ρίχνοντας το φταίξιμο σε άλλο ή στις συνθήκες, επαναλαμβάνουμε στον εαυτό μας το αμάρτημα των πρωτοπλάστων.

Ο Χριστός πήρε απάνω του τα αμαρτήματα της ανθρωπότητας, χωρίς ο ίδιος να έχει ευθύνη γι' αυτά, και δέχεται να σταυρωθεί αντί αυτής. Κάθε που αναλαμβάνουμε το αμάρτημα του όποιου ανθρώπου, διπλανού ή αγνώστου, επαναλαμβάνουμε στη ζωή μας τη ζωή του Χριστού.

Μαθαίνοντας από μικροί να δικαιολογούμαστε για τα λάθη και τα παραπτώματά μας αλλά και να διαχωρίζουμε τη θέση μας από την ευθύνη που βαραίνει άλλους, αντιλαμβανόμαστε πόσο δύσκολο είναι να κατανοήσουμε και να εφαρμόσουμε το λόγο του Χριστού που αναφέρει στην προσευχή προς τον Πατέρα Του: «για να είναι (οι μαθητές μου) ένα όπως είμαστε εμείς» (Ιω. 17,11). Ή, ακόμα, να αισθανόμαστε ότι είμαστε μέλη του ίδιου σώματος, ώστε «εάν ένα μέλος πάσχει, να συμπάσχουν όλα τα μέλη. Κι αν ένα μέλος τιμάται, να χαίρουν μαζί όλα τα μέλη» (Α΄ Κορ. 12,36).

Δεν είναι παράξενο αν οι μη πνευματικοί άνθρωποι όχι μόνο δεν εφαρμόζουν την ενότητα αλλά θεωρούν και αδυναμία να αναλαμβάνουν την ευθύνη των πράξεων άλλων. Το παράξενο και συγχρόνως τραγικό είναι ότι οι «πνευματικοί άνθρωποι» έχουν τις ίδιες αντιλήψεις, τις οποίες θεωρούν φυσιολογικές, δίκαιες, ανθρώπινες.

Ο Χριστός έφερε στον κόσμο έναν νέο τρόπο ζωής, που, ως ζωή, κατανοείται στην εφαρμογή. Έτσι, η ανάληψη της ευθύνης του πλησίον μας οδηγεί στην ταύτιση με την αγάπη ως την εντολή που μας κάμνει κοινωνούς της Θείας Ζωής κι άρα στην εμπειρία της χαράς, της ειρήνης, της πληρότητας, της υιοθεσίας από τον Ουράνιο Πατέρα.

Ό,τι και ν' ακούσουμε ή να διαβάσουμε για την ομορφιά και την ουσία της χριστιανικής ζωής – που εφαρμόζεται στην αγάπη προς το Θεό και τον πλησίον “ως εαυτόν” – ασφαλώς θα ανήκουν στις ψηλές θεωρίες, μέχρι που θα γίνουν

κτῆμα μας με την εφαρμογή. Τότε θα καταλάβουμε τη δυσκολία που συνεπάγεται η πράξη αλλά και το πόσο θ' ανταποκρίνεται στο βάθος της καρδιάς μας που, τελικά, αυτό θέλει.

Ο κάθε άνθρωπος, ως εικόνα Θεού, αλλά κυρίως ο κάθε βαφτισμένος χριστιανός ως υιοθετημένος από το Θεό, ψάχνει, εν γνώσει ή εν αγνοία του, να συναντήσει το Θεό στην καρδιά του με ειλικρίνεια. Οι μάταιες προσπάθειες, ενσυνείδητες ή ασυνείδητες, για να παραμεριστεί αυτή η επιθυμία, φαίνεται πως ταλαιπωρούν τον άνθρωπο. Η ελευθερία, όμως, που έχει ο καθένας μας ως χαρακτηριστικό του “κατ' εικόνα”, καθορίζει κατά πόσο θα πορευτεί προς το Θεό της ταπείνωσης και της αγάπης ή θα αρνηθεί την πρόσκλησή Του με τις ανάλογες συνέπειες.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3Geg7mR>